

MALÁ BOSORKA SA ZLOSTÍ

Bola raz jedna malá bosorka a tá mala sotva stodvadsaťsedem rokov, čo na bosorku veru nie je ešte nijaký vek.

Žila v osamelej stridžej chalúpke, schovanej v hlbokom lese. Chalúpka patrila iba jej, a tak bola skôr malá ako veľká. Malej bosorke stačila, krajšiu by si ani želať nemohla. Chalúpka mala od vetra čudesne nachýlenú strechu, komin na nej stál nakrivo a okenice ustavične hrkotali. Konča domu bola pristavená pec na chlieb. Tá nesmela chýbať, lebo niet ozajstnej strigy bez pece.

Malá bosorka vlastnila havrana, ktorý vedel hovoriť. Bol to havran Abraxas. Zakrákal nielen „dobré ráno“ a „dobrý večer“ ako obyčajný havran, ktorého naučili rozprávať, ale vedel povedať aj všetko ostatné. Malá bosorka si naňho veľmi potrpela, pretože bol neobyčajne múdry a vždy jej rovno povedal, čo si myslí.

Malá bosorka strávila každý deň asi šesť hodín tým, že sa cvičila v čarovaní. Čary nie sú vôbec ľahká vec. Kto chce v kúzlach niečo dosiahnuť, nesmie byť lenivý. Najsamprv sa musí naučiť všetky menšie bosorácke kúsky a potom väčšie. Treba pozorne preštudovať každú stránku černokňažnickej knihy a veru neradno preskočiť čo i len jedinú úlohu.

Malá bosorka bola práve na dvestotrinástej strane čarodejnickej učebnice a učila sa, ako sa robí dážď. Sedela vonku na lavičke pri peci, bosorácku knihu na kolenách a čarovala. Havran Abraxas čupel vedľa nej a bol nespokojný.

„Máš urobiť dážď,“ zakrákal vyčítavo, „a ty, laľa, čo stváraš? Najskôr padajú biele myšky, potom žaby a napokon

šišky z jedlí! Som zvedavý, kedy už konečne urobíš poriadny dážď!“

Tu sa Malá bosorka pokúsila po štvrtý raz vyčariť dážď. Rozkázala, aby sa obloha zatiahla mrakmi, privolala ich bližšie, a keď boli celkom nad ňou, zvolala: „Nech prší!“

Mraky sa pretrhli a vychrlili zo seba čistý cmar.

„Cmar!“ zvriskol Abraxas. „Tuším si sa načisto zbláznila! Čo všetko ešte bude pršať?! Hádam štipce na bielizeň alebo nebodaj šusterské klince? Keby tak aspoň omrvinky z chleba alebo hrozienska!“

„Zrejme som sa pri čarovaní preriekla,“ povedala Malá bosorka. Aj inokedy sa občas pomýlila, ale hneď štyrikrát za sebou?!

„Preriekla!“ zaškrečal Abraxas. „Ja ti poviem, v čom to je. Si roztržitá. Keď ti pri čarovaní chodí po rozume všetko možné, bodaj by si sa nepoplietla! Mala by si sa lepšie sústrediť!“

„Myslíš?“ spýtala sa Malá bosorka a zabuchla čarodejnícku knihu. „Máš pravdu!“ skríkla nazlostene. „Neviem sa sústrediť, ale prečo?“ osopila sa na havrana. „Lebo som rozzúrená!“

„Rozzúrená?“ zopakoval havran Abraxas. „A to už prečo?“

„Hnevá ma,“ odvetila Malá bosorka, „že dnes bude bosorácka noc. Na Veternú hôrku prídu na tanec všetky strigy.“

„No a čo?“

„Veľké strigy vravia, že som ešte primladá na takúto zábavu. Nechcú, aby som šla s nimi na Veternú hôrku tancovať!“

Havran začal Malú bosorku veľmi utešovať a dôvodil: „Pozri – v tvojich stodvadsiatich siedmich rokoch nemô-

žeš chcieť, aby ťa veľké strigy brali za seberovnú. To všetko príde, až budeš staršia.“

„Ešteže čo!“ zvolala. „Chcem byť pri tom hneď a zaraz! Rozumieš?“

„Čo človek nemôže mať, mal by si von z hlavy hnať,“ zakrákoril havran. „Nič nezmeníš, ani keď sa budeš pajediť. Maj rozum! Čo sa dá robiť?“

Nato Malá bosorka skríkla:

„Viem, čo urobím. Pôjdem v noci na Veternú hôrku!“

Havran sa naľakal.

„Na Veternú hôrku? Ved' strigy zakázali! Chcú tancovať sami!“

„Dajsamisvete!“ zvolala Malá bosorka. „Čo všetko je zakázané. Keď sa človek nedá chytiť...“

„Chytia ťa, uvidíš,“ prorokoval havran.

„Ach, netáraj!“ odvrkla. „Prikmotrim sa k ostatným ježibabám, až keď bude tancovačka v plnom prúde. A prv než skončia, ufujazdím domov. V trme-vrme, čo dnes bude na Veternej hôrke, si to nikto ani nevšimne.“